

[Glistrup.]

hvor regningerne skal betales for alt det ødsleri, for al den ukyndighed, som er blevet udvist. Kendsgerningernes tale er desværre meget, meget klar. Vi er nu kommet derhen, at vor gældsætning til udlandet er blevet aldeles ukontrolleret galoperende, sådan at vi ikke oplever én time på ugen, på døgnnet, hvor vi ikke ser, at vor gæld til Tyskland og til de andre fremmede lande stiger med millionbeløb.

Vi må ganske klart se i øjnene, at fortsætter vi med dette stykke, som hr. Poul Hartling så glimrende karakteriserede som traditionel socialdemokratisk politik, vil vi over en nat, inden dette år er til ende, risikere, at denne gæld, som har hobet sig op, pludselig springer op til at blive 10, 20, 25 pct. højere, når vi simpelt hen ikke kan få den tyske forbundsbank til længere at foretage de opkøb, som den dag efter dag må foretage for at klare den slappe danske kroners forhold. Det er de kendsgerninger, man må se i øjnene.

Over for det har vi ét eneste middel til at klare os, nemlig at udnytte vor arbejdskraft, udnytte vor arbejdskraft på en fornuftig måde, sådan at vi skaber fornuftige ting her i landet. Og hvad gør vi så med vore arbejdskraft i hr. Anker Jørgensens andet regeringsår? Ja, vi får at vide fra vore arbejdsformidlingskontorer, når de en gang om ugen har nørklet sig færdig med en statistik om, hvordan det nu har været med arbejdskraftens anvendelse nogle uger tidligere, at man har registreret et sekscifret antal arbejdsløse, og hvad angår fejlanvendelse af arbejdskraften — det er måske endda ikke det værste — er situationen den, at 3, 4, 5 gange så mange anvendes til gold, til unyttig, til trivselsmodvirkende, til samfundsmodvirkende beskæftigelse med papirarbejde af forskellig art, der er med til i den grad at få mismodet, ulysten til at gøre et fornuftigt stykke arbejde til at brede sig i Danmark.

Samtidig er vi ført ind i en situation, hvor den, der har en guldrandet sikkerhed, den, der kan opnå et kreditforeningslån, må regne med at skulle betale til kapitalen renter efter procenter, som var ågersatser for bare nogle få årtier siden, og tilsvarende højere renter må selvfølgelig erlægges af

dem, der ikke kan klare disse fortrinlige sikkerheder.

I dette land, hvor man engang slog en hersker ihjel, fordi han opkrævede 10 pct. i skat, 6 minutter af hver arbejdstime, har vi oplevet, at vi igennem den sidste halve snes år har fået fordoblet skattetrykket, vi er kommet op på, at det nu er mere end den halve time, som skal afleveres, som skal gå over de offentlige kasser, af den indsats, der gøres i en gennemsnitsarbejdstime. Er der tale om at give den en ekstra spand kul og gøre et stykke ekstra arbejde om søndagen, overarbejde, eller hvad man nu kan tale om, løbe en ekstra risiko, så er det fuldstændig nedslående, at der skal afleveres først henimod 2/3 i kildeskat og derefter noget i moms og forbrugsafgifter af forskellig art, sådan at det måske er et encifret minuttantal, man har tilbage til sig selv. Og endda med dette høje skattetryk har landets finansminister ikke formået at holde måde med de penge, han på den måde får ind. Han har fortsat med frådseriet, med overforbruget, således at vi nu nærmer os det tidspunkt, da staten forbruger 20.000 mill. kr. mere end det, den får ind i skatter, dette 20.000 mill. kr. hul, som vi nu skal til at hælde de 5.000 mill. kr. ned i, som hr. Kjeld Olesen talte om var nødvendige. De forsvinder så dernede, og så kan vi, som hr. Poul Hartling sagde, om 2-3 måneder igen mødes for at få puttet noget mere ned i finansministerens hul, fordi der bruges alle disse alt, alt for mange offentlige penge.

Dette frådseri har bl. a. sit udspring i det, vi talte om her for et års tid siden, den 8. september sidste år, da statsministeren glædede sig over, at betalingsbalancen nu var begyndt at komme sådan i lave, at vi kunne tillade os med fynd og klem — det var udtrykket fra statsministerens side den dag — at bruge løs og rigtig lave et overforbrug. Det er jo det, der har været den største enkeltgangsætter af dette enorme underskud, som er skabt i denne regerings tid. At man kunne tillade sig det, vurderede statsministeren den 8. september 1975 her i salen. Nu må vi konstatere, hvad resultatet blev for den betalingsbalance, som statsministeren dengang glædede sig over at det gik så godt med. Men som han sagde: vi har jo registreret hundredtusind arbejdsløse, derfor må vi